

Arrest

nr. 185 786 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LEFEVERE *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Mogadishu, waar u uw hele leven zou hebben gewoond. U behoort tot de gurgaarte-clan (hawiye) en huwde in 2014 in het geheim en zonder de toestemming van uw familie met uw huidige echtgenoot die behoort tot de madhiban-beroepsgroep. Begin 2015 wordt u ziek en gaat u naar het ziekenhuis. Uw vader gaat om de resultaten en u blijkt zwanger te zijn.

Uw vader en broers gaan niet akkoord met uw huwelijk en mishandelen u, wat uiteindelijk tot een miskraam leidt. U wordt gedwongen om te huwen met een oudere man, die u gevangen houdt. Na enkele weken slaagt u erin te ontsnappen en vlucht u naar Ceel Garas, waar uw eerste man ook

naartoe was gevlucht. Enkele dagen later wordt u opgespoord door uw tweede echtgenoot en uw broers. Wanneer het hen niet lukt u terug mee te nemen naar Mogadishu, lichten zij Al Shabaab in over uw geheim huwelijk en worden u en uw man gearresteerd. U wordt ter dood veroordeeld en in afwachting van uw steniging opgesloten. 's nachts wordt u bevrijd met de hulp van twee ooms van uw schoonmoeder en vlucht naar Mogadishu.

U verlaat Mogadishu op 8 juni 2015 en reist via Djibouti en Turkije. U komt op 9 juni in België aan en vraagt de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u verschillende medische attesten neer waaronder een bewijs van besnijdenis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw beweerde huwelijk met een man van de minderheidsclan madhiban. Zo blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u op de hoogte was van de status van de madhiban binnen de Somalische maatschappij (CGVS p. 5) en van de gevolgen van een gemengd huwelijk en hoe dit bekeken wordt door de Somalische gemeenschap (CGVS p. 12), maar beweert u zelf dat het medeleven van uw man u overtuigde om toch met hem te huwen. Ook vertelt u dat jullie nooit overwogen hebben om jullie te vestigen in een ander land, maar wel elders in Somalië om zo aan uw familieproblemen te kunnen ontsnappen (CGVS p. 10). De problemen met de Somalische gemeenschap zouden zich volgens u beperken tot vernedering en negeren. De gevolgen reiken echter veel verder dan dat. Wanneer een vrouw van een meerderheidsclan huwt met iemand van een minderheidsclan verliest zij de bescherming van haar eigen clan. De clan van uw man is zeer zwak en zou dus niet in staat geweest zijn om deze lacune aan bescherming op te vangen. Clanbescherming is essentieel voor een veilig leven in Somalië en door uw huwelijk zou u op deze bescherming nergens in uw land nog kunnen rekenen. Kinderen uit een gemengd huwelijk worden zwaar gediscrimineerd en vaak fysiek mishandeld. Het is dus ongeloofwaardig dat u dergelijk risico neemt en uw toekomst in dergelijke mate op het spel zet zonder dat u dit op enige overtuigende wijze kan motiveren. Bovendien is het niet aannemelijk dat zowel u als uw man verhuizen naar een andere plaats binnen Somalië als een oplossing zagen, gezien dit allesbehalve het geval zou zijn (zie info administratief dossier).

Ook verklaart u gehuwd te zijn in het geheim, zonder de toestemming van uw vader (gehoorverslag CGVS 3 augustus 2016, p. 9; hierna CGVS). Volgens de Somalische traditie is het inderdaad mogelijk om te huwen zonder toestemming van de ouders, maar enkel als het huwelijk op 90 km afstand van de woonplaats plaatsvindt. Vele koppels in Mogadishu trekken naar Wanlaweyn, een dorp dat voldoet aan deze voorwaarden. Het komt inderdaad wel voor dat in bepaalde gevallen deze afstand in mindere mate gerespecteerd wordt, maar een huwelijk in Afgooye, op louter 18km afstand van Mogadishu, is zelfs in die hypothese onwaarschijnlijk. De geldigheid van het huwelijk hangt immers af van deze voorwaarde. Uw bewering dat dit enkel noodzakelijk is als de familie niet op de hoogte is van de intentie om te huwen en niet bij een louter gebrek aan toestemming (CGVS p. 9), overtuigt niet en wordt ook nergens teruggevonden in de uitgebreide literatuur hieromtrent die geconsulteerd werd.

Uw geloofwaardigheid komt verder in het gedrang door uw bewerking dat zowel u als uw man uit Mogadishu richting Ceel Garas zijn gevlucht (CGVS p. 8), een dorp dat op dat ogenblik onder het bewind van Al Shabaab stond. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u en uw man daar zonder problemen naartoe kunnen vluchten en zich veilig kunnen vestigen, zeker gezien het feit dat jullie jarenlang in Mogadishu (en uw man zelfs langdurig in het buitenland) hebben gewoond en dus onbekenden zijn voor Al Shabaab daar. Uw verklaring dat het voldoende was dat uw schoonmoeder zei dat jullie familie waren overtuigt niet (CGVS p. 11), evenals uw bewering dat Al Shabaab op geen enkel moment heeft gecontroleerd wie er in en uit de stad kwam.

Bovendien was u ook op de hoogte van het feit dat Al Shabaab geheime huwelijken verbiedt (CGVS p. 13), wat het risico van u zich in Ceel Garas te vestigen alleen nog maar vergrootte.

Ten slotte halen uw verklaringen ook de geloofwaardigheid wat betreft de clan van uw man onderuit. U verklaart zelf dat madhiban zwaar gediscrimineerd worden door de meerderheidsclans (CGVS p. 5), geen rechten hebben, verafschuw worden en vooral gekend zijn voor het maken van schoenen en gereedschap. Uw man echter zou jarenlang gestudeerd heeft in het buitenland en gewerkt hebben als dokter in Mogadishu. Gezien de mate van discriminatie die mensen van de Boon-beroepsgroepen ondervinden gedurende hun leven, is het hoogst onwaarschijnlijk dat uw man naar school zou kunnen gegaan zijn en zijn middelbaar diploma zou kunnen gehaald hebben in Somalië. De discriminatie die dergelijke beroepsgroepen ondervinden is dermate zwaar dat veel leraren zelfs geen les aan hen willen geven. Ook de verklaring dat uw man werk gevonden heeft als dokter in Mogadishu is bijgevolg ook geloofwaardig. Gezien de status van madhiban binnen de Somalische gemeenschap is het immers onwaarschijnlijk dat mensen zich überhaupt zouden willen laten behandelen door iemand van een beroepsgroep.

Gelet op de elementen uit uw dossier, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit

de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden

aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 november 2016 in een eerste middel een schending aan van *"de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*.

Verzoekster meent dat verweerder *"zijn argumenten [steunt] op een algemene vage verwijzing naar het administratief dossier om het asielrelaas van verzoekster als ongeloofwaardig te beschouwen"*. *"Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat het CGVS de beslissing steunt op argumenten die voortvloeien uit loutere vage veronderstellingen. Zonder concrete verwijzingen naar hun bronnen, oordeelt het CGVS dat gemengde huwelijken in Somalie onmogelijk zijn en dat het asielrelaas van verzoekster dat steunt op zo'n huwelijk dus ongeloofwaardig is. Van een afdoende motivering is dan ook geen sprake."*

Waar verweerder zich vragen stelt bij verzoeksters asielrelaas dat steunt op haar huwelijk met iemand van de minderheidsclan madhiban, herhaalt verzoekster dat zij zich erg bewust was van de gevolgen van een gemengd huwelijk. Gezien zij opgroeide in een familiesituatie zonder liefde, heeft zij wat betreft haar huwelijk haar gevoel gevolgd. Verweerder verwijst volgens verzoekster heel algemeen naar de informatie in het administratief dossier om aan te tonen dat dergelijke gemengde huwelijken in Somalië onbestaande zijn. Verzoekster haalt pagina's 15 en 18 van het rapport *"No redress: Somalia's forgotten minorities"* (zie administratief dossier) aan, waar kan teruggevonden worden dat *"zo'n gemengde huwelijken altijd al bestaan hebben en nog steeds voorkomen. Daarbij worden telkens enkele concrete voorbeelden gegeven."* Verzoekster voert aan dat dit tevens bevestigd wordt in het rapport van het *"Refugee Documentation Centre - Country Marriage Pack Somalia"* van april 2015 (zie administratief dossier) waarin op pagina 2 duidelijk vermeld wordt dat: *"Intermarriage between majority clans and minorities is restricted by custom, although in recent years this seems to have become less strict. Intermarriages did and do occasionally occur."*

Verweerder trekt de geloofwaardigheid van verzoekster verder in twijfel op basis van het feit dat verzoekster op minder dan 90 kilometer afstand van haar woonplaats gehuwd is. Verzoekster herhaalt dat *"ze toestemming vroeg aan haar familie om te huwen, maar dat dit geweigerd werd. Het feit dat ze de toestemming vroeg, ook al werd dit haar geweigerd, houdt in dat de voorwaarde om op 90 km afstand van de woonplaats te huwen vervalt. Deze voorwaarde vervalt volgens de regels van haar religie"*.

Aangaande verzoeksters verblijf in Ceel Garas, benadrukt zij dat het nooit de bedoeling was om daar lang te verblijven, maar dat de enige familie waar ze nog bij terecht konden (de moeder van haar echtgenoot en haar familie) in Ceel Garas verbleven. Verzoekster verklaarde tevens dat ze, eens aangekomen bij de familie, het huis niet meer hebben verlaten en binnenbleven uit angst voor Al Shabaab.

Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot in het buitenland studeerde en zijn diploma geneeskunde met financiële steun van zijn oom in Rusland behaalde. Zij verwijst dienaangaande naar pagina 15 van het rapport *"No redress: Somalia's forgotten minorities"* (zie administratief dossier), waar wordt vermeld *"dat het voor leden van de minderheidsclan moeilijk is om te studeren, behalve voor de uitzonderingen die in het buitenland studeerden. Opnieuw bevestigt de uitzondering de regel. En dit geldt tevens voor de studies in het middelbaar (pagina 17)"*.

Verzoekster herhaalt dat haar echtgenoot *"na zijn studies tijdelijk aan de slag [kon] als dokter in een ziekenhuis buiten de stad. Omwille van zijn clan kon hij geen werk vinden in de stad Mogadishu en werd hij bedreigd bij zijn job in het ziekenhuis buiten de stad."*

"De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 3 van het EVRM worden dan ook geschonden."

Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van "art. 48/4 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen".

Verzoekster haalt verweerders omschrijving betreffende de veiligheidssituatie in Somalië uit de bestreden beslissing aan en is van oordeel dat deze informatie op zich al bestaat om te besluiten dat het niet verantwoord is om mensen terug te sturen naar Somalië. Zij citeert vervolgens verweerders beschrijving van de situatie in Mogadishu en stelt dat het UNHCR rapport (aangehaald door verweerder) nochtans heel duidelijk is betreffende de situatie in Mogadishu: *"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning persons to areas of Southern and Central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under control of non-State groups. For Somalis from these areas, eligibility for international refugee protection under the 1951 Convention and in the African Union, under the 1969 OAU Convention should be considered; many of them are likely to meet the criteria for refugee status under one or both of these Conventions. General non-refoulement obligations under international human rights law may also be engaged in the context of forcible return of Somalis to Southern and Central Somalia."* p.3

"In relation to Somalis who originate from Southern and Central Somalia and who seek international protection in countries outside the AU, UNHCR would like to recall that many of them have profiles that may bring them within the scope of the 1951 Refugee Convention. Under the current circumstances, this applies to Somalis originating from areas covered by the above advisory against returns, as well as to Somalis originating from parts of Southern and Central Somalia that are under effective Government control and are not affected by military operations." p.5

Ook verwijst verzoekster naar het World Report 2015 van Human Rights Watch (hierna: HRW), waarin onder meer wordt gesteld dat de overheid in Somalië er niet in slaagt de veiligheid te garanderen in gebieden die onder diens controle vallen, inclusief Mogadishu. Begin 2016 verklaart HRW dat de overheid nog steeds geen basisveiligheid kan garanderen aan de burgers in de door hen gecontroleerde gebieden. Ook stelt HRW dat de overheid in maart meer dan 21.000 mensen in Mogadishu met geweld zou hebben uitgewezen, hun onderdak zou hebben vernield en hen zonder water, voedsel en hulp zou hebben achtergelaten. Verzoekster citeert ook Amnesty International, dat bevestigt dat de situatie in Somalië nog veel slachtoffers levert. *"Civilians remained at risk of being directly targeted in attacks."*

Naast de algemene onveiligheidssituatie die niet gegarandeerd kan worden door de Somalische overheid, voert verzoekster aan dat *"de onveiligheid veroorzaakt [wordt] door heel wat aanslagen, zo ook in Mogadishu."* *"Zo werd er op 26 juni 2016 nog een terreuraanslag gepleegd op het Naso Hablod Hotel in Mogadishu. Drie weken eerder vond er reeds een aanslag plaats op het Ambassador Hotel. Op 31 juli en 25 augustus volgden opnieuw aanslagen. Aanslagen die trouwens sterk veroordeeld werden door de Verenigde Naties. Bij deze aanslagen lieten 69 mensen het leven (Report of the Secretary-General on Somalia, 6 September 2016, p.3)."*

In hoofddorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoekster stelt dat zij vervolging vreest vanwege haar familie en Al Shabaab omwille van haar huwelijk met een man van Madhiban-afkomst.

2.5. Vooreerst dient te worden gesteld dat twijfel over bepaalde aspecten van het asielrelaas niet noodzakelijk leidt tot de ongeloofwaardigheid ervan. Echter verzoeksters asielrelaas bestaat uit een aaneenschakeling van loutere beweringen en onwaarschijnlijkheden die niet geloofwaardig worden toegelicht: de Madhiban herkomst van haar man; haar geheim huwelijk met deze man; dat haar man, ondanks zijn Madhiban-afkomst, geneeskunde gestudeerd heeft in het buitenland en daarna als dokter kon werken in Mogadishu; dat verzoekster veilig kon vluchten naar Ceel Garas, een dorp dat op dat moment onder de controle van Al Shabaab stond; dat zowel verzoekster als haar echtgenoot afzonderlijk van elkaar erin slaagden te ontsnappen van Al Shabaab (zie CGVS-gehoor).

2.6. Vooreerst kan verzoekster niet toelichten wat het behoren tot de Madhiban bevolkingsgroep inhoudt zodat ze niet aannemelijk maakt dat haar man werkelijk tot de Madhiban-beroepsgroep behoort. Haar verklaringen over de Madhiban zijn immers ernstig ondermaats en op de vraag *“Vertel mij eens wat meer over de clan van uw mand?”* antwoordt verzoekster *“Ik kan u enkel zeggen wat ik u al zei [een verafschuwde clan, die geen rechten hebben en bekend zijn om het maken van schoenen en gereedschap], meer weet ik niet”* (CGVS-verhoor p. 4/5). Aldus bevestigt verzoekster zelf dat ze onbekend is met de Madhiban wat geheel strijdig is met haar verklaringen dat ze over dit huwelijk in discussie ging met haar ouders die haar dwongen te huwen met een oude rijke man die al drie echtgenotes had.

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze wel goed bekend is met de eigen clanlijnen die ze vlot kan hanteren en tevens met de clans uit haar omgeving (CGVS-verhoor p. 6) maar is verzoeksters kennis omtrent de clan van haar echtgenoot onaannemelijk beperkt. Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeksters echtgenoot, gezien zijn Madhiban-afkomst en de invloed van de clan op sociale structuren

in de Somalische maatschappij, in staat zou zijn werk te regelen voor verzoekster in een ziekenhuis, *"Vrienden van mijn man waren de eigenaars, hij regelde het voor mij."* (CGVS-verslag, p.4). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster de clan van haar echtgenoot spontaan aanduidt met de denigrerende term 'Midgan' en niet met hun echte clannaam en daarbij nog stelt *"Wat is zijn clan? midgan of madhiban, het is hetzelfde"* (CGVS-verhoor p. 4).

2.7. Hoewel het verzoekschrift stelt dat gemengde huwelijken in Somalië uitzonderlijk kunnen voorkomen, kunnen verzoeksters verklaringen omtrent haar beweerd huwelijk met een man die behoort tot de Madhiban-beroepsgroep, wat overigens de oorzaak van haar problemen uitmaakt, geenszins overtuigen. Dit klemmt te meer nu zowel uit de informatie in het administratief dossier als uit verzoeksters eigen verklaringen (CGVS-verslag, p. 12) blijkt dat een gemengd huwelijk tussen Madhiban en leden van de meerderheidsclans sociaal niet aanvaard is in de Somalische maatschappij en veel problemen met zich meebrengt. doen verzoeksters verklaringen aangaande haar huwelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekster, die op de hoogte is van de verregaande gevolgen van een gemengd huwelijk (CGVS-verslag, p. 5) en de impact die deze zouden hebben op haar leven, verklaart nooit met haar man te hebben gesproken over een eventuele verhuis naar het buitenland (CGVS-verslag, p. 5) terwijl zij volgens het verzoekschrift net omwille van de gevolgen van hun gemengd huwelijk het land wilden verlaten. Bovendien stroken verzoeksters verklaringen omtrent haar geheim huwelijk, namelijk dat zij getrouwd zijn in Afgooye op circa 20 kilometer van Mogadishu, niet met de Somalische geldigheidsvoorschriften dat het huwelijk zonder de aanwezigheid van de vader/voogd enkel geldig is wanneer het voltrokken is op 90 kilometer van de woonplaats (zie informatie administratief dossier). Waar het verzoekschrift volhardt dat *"het feit dat ze toestemming vroeg, ook al werd dit haar geweigerd, houdt in dat de voorwaarde om op 90km te huwen vervalt"* betreft dit een louter blote bewering, die bezwaarlijk ernstig is, noch toont verzoekster aan dat een huwelijksvoorschrift op deze wijze kan vervallen.

2.8. Met het CGVS kan tevens worden vastgesteld dat de vermeende Madhiban-afkomst van verzoeksters echtgenoot niet strookt met verzoeksters verklaringen omtrent zijn studies. Zo is het ongeloofwaardig dat verzoeksters echtgenoot een diploma middelbaar onderwijs zou behaald hebben in Somalië, hetgeen een noodzakelijke voorwaarde is om een universitaire studie aan te vatten. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt namelijk dat de discriminatie ten aanzien van zijn vermeende minderheidsclan dermate zwaar is dat het niet toegelaten is voor minderheidskinderen om met andere Somalische kinderen naar school te gaan en dat veel leraren zelfs geen les willen geven aan hen. Waar het verzoekschrift stelt dat het moeilijk is voor leden van de minderheidsclan om te studeren, behalve voor uitzonderingen die in het buitenland studeerden en dit tevens geldt voor de studies in het middelbaar, dient te worden opgemerkt dat de tijdsperiode van 5 à 6 jaar (van 2008-2009 tot 2014) bezwaarlijk voldoende is om zowel een diploma secundair onderwijs als een universitair diploma in de geneeskunde te behalen. Ook is het geenszins aanvaardbaar dat verzoeksters echtgenoot als dokter in een ziekenhuis in Mogadishu zou kunnen werken, gezien zijn clan bestempeld wordt als onrein en het dus onwaarschijnlijk is dat iemand zich zou willen laten behandelen door een 'Midgan'. Verzoeksters verklaringen over haar huwelijk met een Madhiban komen dan ook verzonnen voor.

2.9. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat al evenmin aannemelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot naar Ceel Garas zouden vluchten en er zich veilig konden vestigen, terwijl het dorp op dat moment onder de controle van Al Shabaab stond. Waar het verzoekschrift stelt dat ze zonder problemen de stad in konden omdat ze daar familie hadden en zij iemand kennen die reeds in Ceel Garas verblijft, is dit opnieuw een bonte bewering die niet strookt met de controle van Al Shabaab over de binnenkomst van mensen in het gebied onder hun controle. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij op de hoogte was dat Al Shabaab *"volledig tegen het geheime huwelijk"* zijn (CGVS-verslag, p. 13), wat het risico om door Al Shabaab vervolgd te worden aanzienlijk vergrootte. Verzoekster kan derhalve niet aannemelijk maken werkelijk te zijn gevlucht naar Ceel Garas, waardoor haar problemen met Al Shabaab, die zich aldaar zouden hebben voorgedaan, evenmin aannemelijk zijn.

2.10. Daargelaten dat het onwaarschijnlijk is dat zowel verzoekster als haar echtgenoot gemakkelijk van Al Shabaab konden ontsnappen, verklaarde verzoekster bij de DVZ *"maar voor het vrijdag was ben ik ontsnapt met de hulp van mijn schoonmoeder, de grootouders van mijn man en mensen in de buurt."* (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl ze bij het CGVS stelde *"[v]oor vrijdagavond, toen het donderdag was, werd ik vrijgelaten door twee mannen die ooms van mijn man waren, langs moederskant, ooms voor mijn schoonmoeder. Ik kende ze niet persoonlijk maar ze werkten daar. In het midden van de nacht stuurden ze mij naar ene vrouw die daar vroeger werkte en zeiden: bel die vrouw. Toen ik vrijkwam"*

zeiden ze: ga vooruit, er zijn mensen die op u wachten vooraan. Ik stapte naar voor, mijn schoonmoeder wachtte daar op mij en een paar burens. Ik stapte in een auto en ging weg van CB die nacht. We kwamen aan in M, in Medina. Ik was daar tot mijn reis geregeld was." (CGVS-verslag, p. 8-9). Dat verzoekster bij de DVZ nalaat te melden dat de ooms van haar man haar bevrijd hebben, terwijl zij een wezenlijke rol in haar ontsnapping van Al Shabaab speelden, maar wel specifiek opsomt dat haar schoonmoeder, haar mans grootouders en mensen uit de buurt haar geholpen hadden, haalt de geloofwaardigheid van haar verklaringen aangaande haar ontsnapping geheel onderuit. Verzoeksters vermeende vervolging door Al Shabaab, wat tevens de aanleiding van haar vlucht uitmaakt, is derhalve evenmin geloofwaardig.

2.11. Ten slotte waar verzoekster stelt dat haar familie haar dwong te huwen met een oudere zakenman die al drie vrouwen had, komt ze opnieuw niet verder dan een bonte bewering. Immers indien verzoekster gehuwd was met haar Madhiban dokter, dan kon geen geldig een tweede huwelijk aangaan zonder in een situatie van polyandrie te verzeilen. Immers haar verklaringen dat haar Madhiban-dokter-echtgenoot, onder druk "ja" zou gezegd hebben toen de familie hem vroeg van verzoekster te scheiden, maakt nog steeds geen geldige scheidingprocedure uit, wat verzoekster overigens zelf bevestigt (CGVS-verhoor p.10).

2.12. Aangezien verzoeksters huwelijk met een man van Madhiban-afkomst en de daaropvolgende problemen met haar familie en Al Shabaab de kern van verzoeksters asielaanvraag uitmaakt en verzoekster niet in staat is de afkomst van haar man, noch de daaropvolgende problemen met Al Shabaab en haar tweede huwelijk aannemelijk te maken, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielmotieven.

2.13. Verzoekster legde op het CGVS medisch getuigschrijven neer over haar besnijdenis maar geeft verder noch tijdens het CGVS-verhoor noch in haar verzoekschrift aan waarom dit relevant is nu de ingreep heeft plaatsgevonden. Ook verzoekster haar thyroïde problemen zijn in onderhavige procedure irrelevant. Uit verzoekster verklaringen tijdens het CGVS-verhoor verklaarde ze kanker te hebben gehad op een eierstok en hiervoor in België werd geopereerd.

2.14. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken, noch medische stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.19. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*.

2.20. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.21. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.22. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.23. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op

onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.24. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.25. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.26. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.27. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.28. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10

september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.29. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.30. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.31. De door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde informatie van Human Rights Watch en Amnesty International – *World Report 2015* van Human Rights Watch, een verklaring begin 2016 van Human Rights Watch, het rapport *Somalia 2016/2017* van Amnesty International – toont niet aan dat voornoemde vaststellingen foutief zijn. Waar deze informatie stelt dat de Somalische overheid niet in staat is de veiligheid van haar burgers in Mogadishu te garanderen, dient het te worden herhaald dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Echter, ondanks de veiligheidsrisico's dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu wel degelijk verbeterd is ten opzichte van de periode dat Al Shabaab er de controle had en dat het openbaar leven er herleeft, zoals hierboven reeds beschreven. De door verzoekster aangebrachte informatie doet derhalve geen afbreuk aan bovenvermelde motivering en ligt in het verlengde ervan.

2.32. De door verzoekster aangehaalde incidenten – *“Zo werd er op 26 juni 2016 nog een terreuraanslag gepleegd op het Naso Hablod Hotel in Mogadishu. Drie weken eerder vond er reeds een aanslag plaats op het Ambassador Hotel. Op 31 juli en 25 augustus volgden opnieuw aanslagen. Aanslagen die trouwens sterk veroordeeld werden door de Verenigde Naties. Bij deze aanslagen lieten 69 mensen het leven (Report of the Secretary-General on Somalia, 6 September 2016, p.3).”* - tonen niet aan dat voornoemde informatie in het administratief

dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde gebeurtenissen bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. De verwerende partij stelt voorts terecht *“Waar verzoekster onder meer citeert uit het UNHCR advies van mei 2016, het World Report 2015 van Human Rights Watch betreffende Somalië en het rapport van Amnesty International, wijst verweerder er op dat het UNHCR advies van mei 2016 ook werd gebruikt door het CGVS en in dat verband werd geconcludeerd dat “Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden”.*

2.33. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.34. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.35. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.36. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.37. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK